

ת"פ 5501/09/13 - מדינת ישראל נגד ע ש

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 5501-09-13 מדינת ישראל נ' ש

בפני
בעניין: כבוד השופט ד"ר שאול אבינור
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד יהונתן גנץ

המאשימה

נגד

ע ש

ע"י ב"כ עו"ד גיא זהבי

הנאשם

פסק דין

א. רקע כללי:

1. הנאשם הודה לפניי - במסגרת הסדר טיעון דיוני, ללא הסכמות לעניין ההרשעה והעונש - בעובדות כתבי אישום מתוקנים שהוגשו בתיק שבכותרת (להלן - התיק העיקרי) ובת.פ. 35284-11-14 (להלן - התיק המצורף).
2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן בתיק העיקרי, ביום 15.11.12 בשעה 21:30 או בסמוך החנה המתלונן את רכבו בחניית ביתו בתל-אביב. באותן נסיבות החל הנאשם לצעוק כלפי המתלונן כי הוא נסע בפראות ואמר לו שהוא יודע איפה הוא גר ושיבוא אליו לבית. המתלונן השיב לנאשם כי הוא לא יודע על מה מדובר ובתגובה לכך תקף הנאשם את המתלונן בכך שלקח את התיק של המתלונן אשר הכיל מברג ופלייר והיכה בראשו של המתלונן.
3. הנאשם הואשם, על רקע עובדות אלה, בעבירה של תקיפה סתם עבירה לפי הוראות סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין).
- על פי עובדות כתב האישום המתוקן בתיק המצורף, ביום 27.3.14 בשעה 14:30 לערך, בחניון בסמוך לקניון איילון ברמת גן, על רקע כעסו של הנאשם על אופן נהיגתה של המתלוננת יצא הנאשם מרכבו, ניגש לרכבה של המתלוננת, הכה במכת אגרוף בדלת הנהג ברכבה של המתלוננת והכניס ידו דרך החלון לכיוונה של המתלוננת.
- משיצאה המתלוננת מרכבה איים עליה הנאשם בכך שאמר לה "זבל זונה הייתי הורג אותך אם היית נוגעת באוטו שלי". בהמשך תקף הנאשם את המתלוננת בכך שסטר לה מספר פעמים על פניה. הנאשם חדל ממעשיו רק לאחר שעובר אורח שהיה במקום חצץ בינו לבין המתלוננת.

הנאשם הואשם, על רקע עובדות אלה, בעבירות של תקיפה סתם, לפי הוראות סעיף 379 לחוק העונשין, ואיומים, לפי הוראות סעיף 192 לחוק העונשין.

4. הצדדים הגיעו כאמור להסדר טיעון דיוני, שבמסגרתו הוסכם לבקש הכנת תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם, אשר יתייחס בין השאר לשאלת הרשעתו בדין של הנאשם. הנאשם הודה אפוא בעובדות כתבי האישום המתוקנים ונקבע כי הוא ביצע את העבירות שבביצוען הואשם בכתבי האישום המתוקנים (ר' בפרוטוקול, עמ' 14-15). בית המשפט נעתר לבקשת הצדדים והורה לשירות המבחן להכין תסקיר בעניינו של הנאשם.

ב. תסקירי שירות המבחן:

5. בעקבות החלטת בית המשפט נפגש הנאשם עם קצינת המבחן והוכן תסקיר מפורט בעניינו. התסקיר מפרט את נסיבותיו האישיות של הנאשם, יליד שנת 1945, שהינו גרוש בשנית, אב לשני ילדים בוגרים וסב לנכדים. לנאשם היתה בת נוספת מנישואיו הראשונים, שלמרבה הצער נפטרה לפני כ-15 שנים ממחלת הסרטן.

6. הנאשם תיאר בפני שירות המבחן ילדות קשה, שכללה לימודים במסגרת פנימייתית כטכנאי מכונות. עם זאת, בסופו של דבר שירת הנאשם שירות סדיר מלא בצבא, ולאחר מכן אף בצבא הקבע כמכונאי בחיל הים. לאחר מכן עבד הנאשם כהנדסאי מכונות ברפא"ל. לפני כעשרים שנה סיים הנאשם קורס קציני בטיחות בתעבורה ומאז הוא עובד בתחום זה.

7. על פי הנתונים שהציג הנאשם לשירות המבחן, מצבו הבריאותי והנפשי אינו תקין:

במישור הבריאותי - הנאשם סובל ממחלת לב ובגופו אף הושטל קוצב לב. בנוסף, הנאשם סובל מקשיי נשימה והינו כבד שמיעה.

במישור הנפשי - מאבחון נירופסיכולוגי (פרטי), שנערך לנאשם בשנת 2015 עולה כי הנאשם סובל מירידה קוגניטיבית, המתבטאת בקשיי זיכרון. הוערך באבחון כי הנאשם סובל מדיכאון ורמת חרדה, עם קשיים בוויסות רגשי המתבטאים בהתפרצויות זעם. על פי ההערכה, קשיים אלה נובעים במידה רבה ממצבו הרפואי של הנאשם וממחלת הלב ממנה הוא סובל.

8. באשר לעבירות מושא כתבי האישום המתוקנים, בפני שירות המבחן לא נטל הנאשם אחריות על ביצוען ואף גלגל את האחריות לאירועים מושא כתב האישום לכיוונם של המתלוננים. התרשמות שירות המבחן מהנאשם היתה מאדם המתקשה לשמור על ריכוז ומתבלבל. הנאשם לא הגיע לפגישה אליה זמן משום שלדבריו שכח את דבר קיומה. לפגישה נוספת הגיע הנאשם באיחור.

9. שירות המבחן ציין, כי הגם שהנאשם שמר על אורך חיים תקין במשך השנים, עולים קשיים ומורכבות בחייו האישיים. קשיים אלה, לצד היחלשותו הבריאותית והתפקודית של הנאשם, מעצימים אצל הנאשם תחושות תסכול ועלולים לבוא לידי ביטוי בהתנהגויות בלתי מווסתות ובהתפרצויות זעם. למרות כל זאת, שירות המבחן המליץ להימנע מהרשעתו של הנאשם בדין, כחלק מקידום שיקומו. במסגרת זו המליץ שירות המבחן להעמיד את הנאשם בצו מבחן, לתקופה של שנה, שבה ישולב בקבוצה למניעת אלימות.

10. לאחר שנתקבל תסקיר שירות המבחן טען ב"כ הנאשם כי הערות שירות המבחן בדבר

אי נטילת אחריות מצד הנאשם נובעות מקשיי התקשורת של הנאשם, אשר אינו חוזר בו מהודאתו בעובדות כתבי האישום המתוקנים. בנסיבות אלה ביקש ב"כ הנאשם ליתן למרשו הזדמנות נוספת להבהיר עמדתו בפני שירות המבחן.

11. בית המשפט נעתר לבקשה זו, אך בתסקיר המשלים שהוכן לא נמצא שינוי משמעותי בעמדת הנאשם. בתסקיר המשלים צוין בין השאר כי הנאשם לא הגיע לפגישה, שנקבעה לו לצורך שילובו בקבוצה טיפולית, והסביר את היעדרותו בהתרופפות מצבו הבריאותי והפחתה בעבודתו. בשיחות טלפוניות עמו נטה הנאשם להתבטא בתוקפנות, באופן שהקשה על קיום שיחה עמו וגיוסו להליך הטיפול; אם כי לאחרונה שב הנאשם והביע נכונות להשתלב בהליך טיפולי. שירות המבחן התרשם כי ייתכן וחלה החמרה במצבו הקוגניטיבי של הנאשם, באופן שמתבטא גם בקשיים בוויסות רגשי, אך בכל זאת שב על המלצותיו שבתסקיר הראשון, כפי שפורטו לעיל.

ג. הראיות לקביעת העונש ותמצית טיעוני הצדדים:

12. ב"כ המאשימה ציין כי אין למאשימה ראיות לקביעת העונש שכן אין לנאשם הרשעות קודמות. ב"כ המאשימה עתר בטיעונו, תחילה, להרשעתו בדין של הנאשם, שכן לידו עניינו של הנאשם אינו מתאים לאי הרשעה. עסקין בשני אירועים של עבירות אלימות, שניהם במסגרת התופעה החמורה של "זעם בדרכים", כאשר כעולה מהתסקירים הנאשם לא הפנים את הפסול שבמעשיו ואת אחריותו. יתר על כן, הנאשם לא הצביע על פגיעה קונקרטית העשויה להיגרם לו בעטייה של ההרשעה. לפיכך, כך לטענת ב"כ המאשימה, עניינו של הנאשם אינו עומד בכללים שנקבעו בפסיקה להיעדר הרשעה.

13. באשר לעונש עתר ב"כ המאשימה להשתת ענישה צופה פני עתיד, קנס, פיצויים לשני המתלוננים וכן צו מבחן. לטענת ב"כ המאשימה, נוכח גילו המבוגר של הנאשם, העדר עבר פלילי והבעיות הרפואיות מהן הוא סובל, מדובר בענישה המאזנת כראוי בין שיקולי הענישה השונים.

14. ב"כ הנאשם, מצידו, עתר לאי הרשעתו של הנאשם בדין. ב"כ הנאשם הגיש, כראיות לקביעת העונש, דו"ח אבחון נוירופסיכולוגי (סומן 1/ס). מדובר באותו דו"ח שהוצג לפני שירות המבחן וקיבל התייחסות בתסקירים), וכן מכתב מאגף הרישוי במשרד התחבורה (סומן 2/ס). מדובר במכתב מיום 5.10.14, המופנה לנאשם, שבו מצוין כי נוכח שני התיקים התלויים ועומדים נגד הנאשם, הוא נדרש לצרף העתקים מהכרעות הדין וגזרי הדין שניתנו בתיקים, וזאת לצורך בחינת חידוש כתב הסמכתו כקצין בטיחות.

15. ב"כ הנאשם ציין, כי הנאשם ממשיך לעבוד כקצין בטיחות, כאשר עבודתו מהווה ציר מרכזי בחייו. ב"כ הנאשם הוסיף וטען, כי הרשעה בדין תביא לסיום עבודתו של הנאשם ועל כן תהווה מבחינתו מכה קשה; הגם שאישר כי הנאשם ממשיך לעבוד באותה החברה חרף התליית רישיונו כקצין בטיחות בתעבורה.

16. עוד הרחיב ב"כ הנאשם בתיאור נסיבותיו האישיות הנורמטיביות של הנאשם, שעברו נקי מרבב וגם בשנים שחלפו מאז האירועים דנא לא נפתחו לו תיקים חדשים כלשהם. יתר על כן, האירועים דנא נעברו בתקופה בה הנאשם היה נתון בסערת רגשות בשל נסיבות אישיות שונות, כך שברור שלא מדובר באדם בעל דפוסי התנהגות עברייניים. בנסיבות אלה, כך לשיטת ב"כ הנאשם, ראוי להתחשב בנאשם, אשר כיום נוטל אחריות על מעשיו ואף נכון ומבקש לפצות את המתלוננים.

17. לבסוף הנאשם, בדברו האחרון לעונש, סיפר אף הוא כי בתקופת ביצוע העבירות הוא היה נתון בסערת רגשות. הנאשם ציין עוד את מצבו הרפואי הקשה, כאשר לדבריו את עיקר זמנו הוא מבלה כיום במחלקה הקרדיולוגית בבית החולים.

ג. דין והכרעה:

18. כידוע, כלל הוא כי משהוכחו בבית המשפט עובדות המגבשות עבירה פלילית - בין לאחר שמיעת ראיות ובין על פי הודאת הנאשם - על בית המשפט להרשיע את הנאשם בעבירה הרלוואנטית. האפשרות לנקוט בדרך של הימנעות מהרשעה היא בבחינת חריג-שבחריגים, ויש לעשות בה שימוש במשורה, במקרים מיוחדים ויוצאי דופן בלבד.

19. על פני הדברים, המקרה דנא אינו מקרה המתאים לענישה ללא הרשעה, וזאת בשל צירוף והצטברות הנסיבות הבאות:

ראשית, עסקינן בעבירות אלימות, שהאינטרס הציבורי מחייב, ככלל, הרשעה בגין ביצוען.

שנית, לא מדובר במקרה חד פעמי, ואף לא מדובר במקרה על רקע קונקרטי כלפי מתלונן מסוים. מדובר בשני מקרים שונים, שקרו בהפרש זמנים ניכר וכווננו נגד שני מתלוננים שונים. אין אפוא כל אפשרות לראות את המקרה כמעידה חד פעמית.

שלישית, מדובר בשני מקרים המהווים חלק מהתופעה הפסולה של "זעם בדרכים" (לחומרת התופעה והשלכותיה ר' ביתר הרחבה בת.פ. 33995-10-13 **מדינת ישראל נ' בודהנה** (2015), בפסקה 42 ואילך להכרעת הדין). חומרה מיוחדת קיימת אפוא דווקא בעניינו של הנאשם דנא, נוכח עבודתו כקצין בטיחות בתעבורה.

רביעית, לא הוכח נזק קונקרטי לנאשם כתולדה מההרשעה. רישיונו המקצועי של הנאשם כקצין בטיחות אמנם הותלה ככל הנראה לפני מספר שנים. יחד עם זאת, למרבה השמחה מסתבר שהנאשם ממשיך לעבוד בחברה בה עבד גם קודם לכן ולא הונחה לפניי אינדיקציה ראייתית כי דווקא הרשעתו בדין תגרום לסיום עבודתו.

20. אשר על כן, ועל יסוד הודאתו של הנאשם לפניי בעובדות כתבי האישום המתוקנים, אני מחליט להרשיע את הנאשם בעבירות שבהן הוא הואשם בכתבי אישום אלה (כאמור בפסקאות 2-3 דלעיל).

21. באשר למתחם העונש ההולם ב"כ הצדדים לא טענו לפניי, מסתמא על רקע התמקדותם בסוגיית ההרשעה. יחד עם זאת יש לציין, כי עתירת ב"כ המאשימה לעונש עולה בקנה אחד עם הרף התחתון המקובל למתחם העונש ההולם בכגון דא - כאשר עסקינן באירועים קלים יחסית של תקיפה סתם, ללא גרימת חבלות או נזק - שהינו בין ענישה צופה פני עתיד לבין 12 חודשי מאסר בפועל.

22. באשר לגזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם יש לציין כי מדובר בנאשם ללא עבר פלילי כלשהו, בעל נסיבות אישיות מורכבות וקשות, אשר הודה בעובדות כתבי האישום המתוקנים ובכך נטל אחריות על מעשיו. בנסיבות אלה, עתירתו המתונה של ב"כ המאשימה - לענישה ברף התחתון של מתחם העונש ההולם - הינה מאוזנת ובמקומה ועל כן יש לאמצה. יוטעם, כי בהיבט

של הקנס והפיצויים יש לנהוג במתינות, מפאת נסיבותיו המורכבות של הנאשם, לרבות בהיבטים של גיל ומצב רפואי והשלכותיהם במישור הכלכלי.

23. באשר לעתירה להטיל צו המבחן, הרי שבהינתן ההחלטה האמורה בדבר הרשעתו בדין של הנאשם איני מוצא מקום להיעתר לה. מעבר לכך שהנאשם שיתף פעולה באופן מוגבל בלבד עם שירות המבחן, כך שספק הוא אם ביכולתו להיתרם באופן ממשי מהליך טיפולי, נראה כי מצבו הרפואי של הנאשם - בפרט כתיאורו בדברו האחרון לעונש - יקשה מאוד על שיתוף פעולה יעיל מצדו בהליך טיפולי. יתר על כן, יש לאפשר לנאשם להקדיש את מלוא זמנו ומרצו לטיפול במישור הרפואי.

24. לפיכך ולאור כל המקובץ אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

(א) מאסר על תנאי למשך 4 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מהיום, עבירה של אלימות כלפי הגוף.

(ב) קנס בסך של 500 ₪, או 4 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.5.17.

(ג) פיצויים לשני המתלוננים, כלהלן: למתלונן בתיק העיקרי, בסך של 400 ₪; למתלוננת בתיק המצורף, בסך של 800 ₪.

הפיצויים יופקדו בקופת בית המשפט עד ולא יאוחר מיום 1.5.17.

באחריות ב"כ המאשימה להגיש הודעה למזכירות בית המשפט בדבר פרטי המתלוננים, לצורך העברת הפיצויים.

ניתן בזה צו כללי, לעניין מוצגים, לשיקול דעתו של קצין משטרה.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ט"ז שבט תשע"ז, 12 פברואר 2017, במעמד הצדדים.